

SZALÓKY DIÁNA

Sötétben

Az ágyamon ülök, az új babámmal játszom, amit tegnap kaptam anyutól. Nyílik a szobám ajtaja, és Péter, a főbérőnk lép be rajta. Furcsán imbolyogva közeledik felém. Mond valamit, de nem tudom leolvasni artikulálatlanul mozgó szájáról. Mutatom neki, hogy nem értettem, de nem ismétli meg. Mellém térdel az ágyra, kigombolja a nadrágját, kitépi a babámat a kezemből és elhajítja. Megjédek, menekülni akarok, de elkapja a csuklóm, és visszaránt az ágyra. Letépi rólam a ruhám, rám fekszik, érzem alkohol szagú leheletét, a bőrömet éri. Hiába igyekszem szabadulni, sokkal erősebb nálam, nehéz testével az ágyhoz szegez. Sírni kezdek a fájdalomtól, ő pedig egyre hevesebben mozog felettem. Becsukom a szemem, próbálok a sötétben elbújni, ahol nem látok és nem hallok semmit. Annyira koncentrálok, hogy már nem is érzem, mit csinál velem.

Mikor újra kinyitom a szemem, Péter a nadrágját gombolja, majd rám sem nézve kimegy a szobából. Nem értem, mi történt. Péter mindig nagyon kedves volt hozzánk, ha nem volt pénzünk, elengedte a bérleti díjat. Sok időt töltött anyuval, azt hittem, ő lesz az új apukám.

Fel sem öltözöm, úgy megyek a konyhába, ahol anyut az asztalra borulva találom. A keze ügyében egy majdnem üres konyakos üveg áll. Ahogy meghallja, hogy közeledek, felemeli a fejét. Kezében pénzt gyűröget. Kisírt szemével olyan furcsán néz rám, mintha nem bírná elviselni, hogy lát.

– Mosakodj meg! – mondja. Ismeri a jelbeszédet, most mégsem használja, a szájáról kell leolvasnom, hogy mit mond. Jelelni kezdek, el akarom magyarázni, hogy mi történt, de nem hagyja. Most már ő is a jelenlyelvet használva azt mondja, kedvesnek kell lennünk Péterhez, mert ő is nagyon jó hozzánk. Nem értem, miért mondja ezt, mutatom neki, hogy Péter bántott engem, de mintha nem is értené, egyre csak azt mondja, hogy Péter milyen jó ember, boldogok lehetünk,

hogy ilyen főbérőlt találtunk, és ha bántott, akkor biztos rossz voltam, és megérdemeltem.

Elindulok a fürdőszobába, közben az jár a fejemben, hogy megérdemeltem, és hogy rossz voltam. A fürdőszobában hosszasan szemlélem a tükörképem. Piszkosnak látom magam, anyu is annak lát, rossz voltam, meg kell tisztítanom magam. A zuhany alá állok, engedem magamra a hideg vizet, de nem használ. Szapánózni kezdem a bőröm, súrolok, de hiába. A szenny a pórusaimból árad. Megragadom a szivacsot, azzal dörzsölöm magam, de látom, hogy a mocsok a bőröm alatt van, és így nem tudom lemosni. Eldobom a szivacsot, szétnézek, hogy

mivel tudnám megtisztítani magam. Pillantásom egy pengére esik. Gondolkodás nélkül nyúzni kezdem a bőröm, ki akarom vágni alóla a szennyet, de nem tűnik el. Az erőm elszáll, az egész testem elviselhetetlenül fájni kezd. Az érzékeim lassan eltompulnak. Összeesek. Fehér fényt látok, a fényben pedig ott áll anyu. Édesen becézget, azt mondja, minden rendben lesz. Ölelésre tárja a karját. Szinte érzem, ahogy átölel. Először nem akarok hinni neki, de aztán a karjai közé bújok. Jóleső érzés árad szét a testemben. Aztán a fény eltűnik, és csak a sötétség marad.

Mikor kinyitom a szemem, látom, hogy egy fehér szobában vagyok. A szoba berendezése mindössze egy ágyból áll. Összekuporodva ülök az ágyon. Végignézek magamon, fehér ruha van rajtam, ami a kezemet szorosan leköti, így nem tudom mozgatni őket. Felnézek, látom, hogy nyílik az ajtó, és egy fehér ruhás férfi lép a szobába. Látom, hogy mozog a szája, de nem tudom leolvasni, hogy mit mond. Nagyon kábának érzem magam. A férfi elindul felém, mutatni akarom neki, hogy ne jöjjön közelebb, hagyjon engem, de a ruha miatt nem tudom használni a kezemet. Megpróbálok a sarokba vonszolni, és minél kisebbre összehúzni magam. Leül mellém, gyógyszereket tart a kezében. A számhoz tartja őket, én pedig engedelmesen beveszem. A férfi nem mozdul mellőlem azután sem, hogy beadta nekem a gyógyszereket. Megsimogatja az arcom. Könnyek homályosítják el a látásomat. Becsukom a szemem, és elmerülök a sötétben. Nem hallok, nem akarok látni többé, és nem akarok érezni sem.